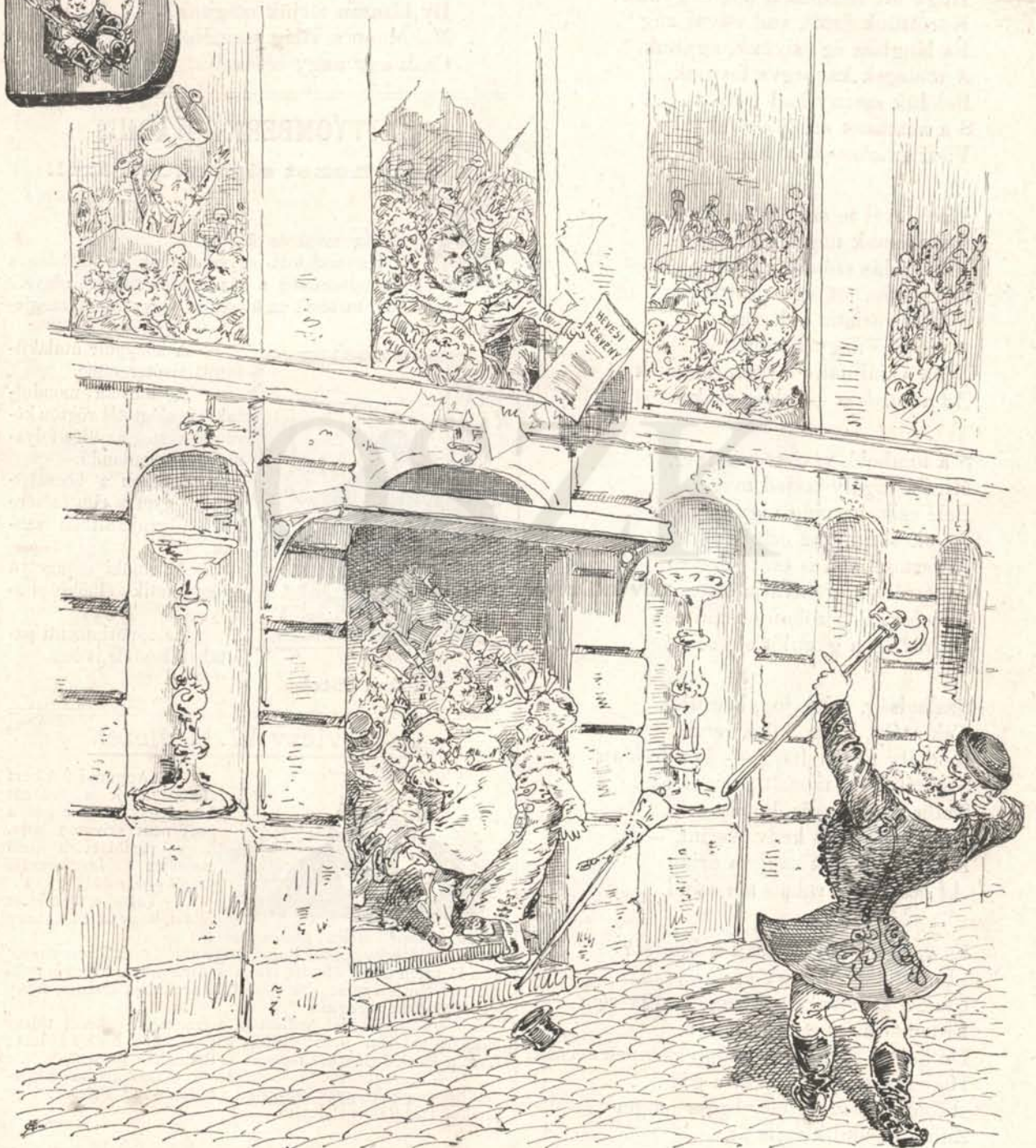

BORSSZEM JANKÓ

A „HEVESI“ VITA ALATT.

Cs- y Sanyi. A tüzet én gyújtottam meg —
De nem kapom csak a füstjít.
Mert hejh! ebből a szép házból
Kivül rekedtem — a nyüstjít!

„Ad absurdum.“

ÁR éve még, ki hitte volna,
Hogy ott leszünk, a hol vagyunk!
Köröttünk örült, vad zsvivaj zug
És lángban ég szivünk, agyunk.
A tömegek kavargva forrnak,
Belőlük szörny had tör elé ,
S a nemzetet szilaj erővel
Viszi az *absurdum* felé.

Mivé levél te szép közélet!
Hol vannak nagy küzdelmeid?
Marakodás szóval, írásban,
Egy pofon ott, egy párbaj itt;
S mert variatio delectat:
A szóvivő nagy honfiak
Néha »kiállnak« s botra mennek
Ad absurdum — előre csak!

S a tomboló, veszett szilajság,
Mint a ragály terjed tova.
Belé esik, ha nem vigyáz jól
Az okos, mint az ostoba;
A tisztesebben is erőt vesz
S botránnyhőssé avatja ezt
Ad absurdum rohanjon minden!
Hajrá! — a gyepelőt elereszd!

Szabadság, sajtó, jog, becsület,
Tekintély, illem, béke, rend,
Komoly nyugodtság — és a hajdan
Szentélyként tisztelt parlament
Szabad joga, erős, kötelme:
Leélve kény és kedv szerint, —
A szenvedélyek zagyva árján
Ad absurdum rohan ma mind.

És valj' mi is volt csak a kezdet?
»Legyünk csak egy *kissé* vadak, —
Csak a zsidóval szemben, — úgy sem
Érdemel mást e népsalak!«
De haj! — nem egy csöpp cseppen át csak,
Ha egyszer rést kapott a gát . . .
Ad absurdum — egy egész tenger
Zuhogva ömlik rajta át.

És szíve-sajgva látja mindezt,
A kit az ár el nem kapott,
S a turini dicsőnek ajkán
Fölhangzik a: »megálljatok!«
Ó! mert ha az *absurdum* utján
Ily lázasan törjük magunk, —
Maholnap a világ szemében
Csak egy nagy *absurdum* vagyunk.

ŠUTTYOMBERKI DÁRIUS

a helyhezet signaturájáról.

Haza mindenslűt!

Z ELNÖK vivni és löni tanul.

Kimondatott egyszersmind az általános
védkötelezettség a ház minden tagjára nézve.

Mindenki tartozik az üléseken fegyveresen megje-
lenni.

A könyvtár átalakítatott
vivóteremmé.

A házban mondot-
takért elégtétel rögtön ké-
rendő s még az ülés folya-
mában megadandó.

Segédek a becsület-
ügyek gyors elintézésére
folyton berajcsaftban van-
nak.

Az elnöki csöngetyű
felcseréltetik elnöki pisz-
tolylyal.

Az új parlamenti pa-
lotában lövölde is lesz.

— Pakolj Pista!

Börzeviczy W. M. élczei.

— Apponyi Albert
élesen felelt a renegát
Lánczynak. Nem csoda, a
gróf nem szívesen látja,
hogy párthivei a fuzió
eszméjét *lancirozzák*.
(*Nicht geschenkt!*)

— Tagadja már most
valaki, hogy az én Lánczy

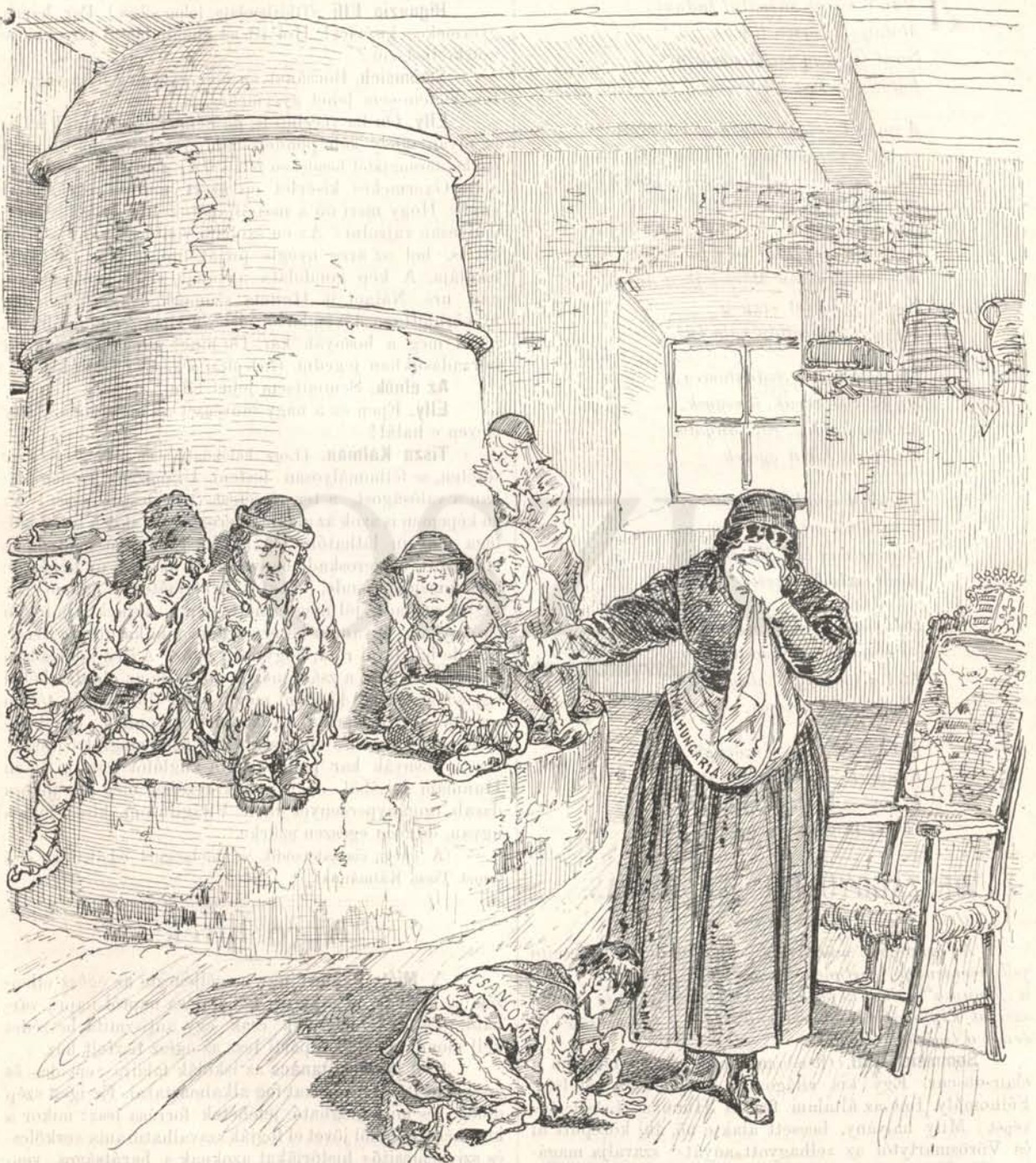
barátom *kiváló* férfiú! (*Ausgerüßen!*)

— Mondja nekem Lajos, hogy mégis csak furcsa ember
az a Herman Ottó. Mindig szidja a királyokat. Felelem neki
szokott elmésséggel: »Ne csodáld, a szakmája kívánja, hogy
legyenek neki *bogarai*.«

— »Miért híjják gallusnak a francziát?« kérdi tőlem
Molnár. Felelem neki: »Mert sok közte a k a k a s. Ime:
Lecoq, Paul de Kock, Coquelin és Poquelin.« (*Mös=üg!*)

— Pályakérdés: A »békésen« és a »lovagiasan« elinté-
zett becsületbeli ügyek között mi a különbség? Felelet: Egy
sétakocsizás Rákos-Palotára.

SÖTÉT VALÓ.

Bukovinai csángó. Édes anyám, ismerj reám! Én is a fiad vagyok! Fogadj be, mert oda kívül megöl a nyomor.

Hungária. Szegény gyermekem, — én se adhatok neked jóletet. De ha a nyomor itthon elszenvedhetőbb, ám foglalj helyet.

Szánalom.

A NAGY szívek sajnálni tudnak,
Mutatja a történelem:
Szent György esetét elregélni
Fölösleges is e helyen.

A nagy Caesar, szegény ha jajdult
— Meg vagyon irva — sírt vele;
S hányszor rezdült meg szánalomtól
Mátyás királyunk kebele!

S hogy több példát már föl se hozzunk:
Még Wahrmann Móricz is, a dús,
Egy o. é. forint erejéig
Nyomornak láttán vala bús.

De méltók is a szánalomra
Nyomorgó árvák, özvegyek,
Az éhes koldus, rozsz anyjától
Kapu alá kitett gyerek.

A hadból csonkán hazatérő,
A baráttól megcsalt nemes,
A szerelmes bús áldozatja . . .
Mind, mind részvétre érdemes.

De legszánandóbb mindezek közt
— Bármennyi példát fölhozasz —
Ah! a szegény Szalay Imre
Miniszteri tanácsos, — az.

Hibáján kívül — szörnyű sorsa
Könyekre indít szikla köt:
A borász Szalay Imrével
Tévesztik gyakran össze őt.

ORSZÁGGYÜLESI TUDÓSÍTÁS.

— From our own. —

Az országház műcsarnokká alakul át. A budgetvita pályaversennyé, melynek folyamában különböző festők a „Hunniá“ című képet külön-külön iskolájuk és izlésük szerint kipingálják. A verseny végén a ház kiosztja az érmet a legérdemesebbnek.

Sommsich Pál. (Rembrandt jelmezében.) Iskolám a clair-obscur. Egy kis világosság — de több sötétség. Félhomály. Ime az általam festett Hunnia. (Leleplezi a képet.) Mily halvány, beesett alak e nő, aki középtűt ül és Vörösmartytól az »elhagyott anyát« szavalja magában. Ez Hunnia. Körülötte egy épen kivándorolni készülő tót, s egy, a hadi adó alatt nyögdecseleő adófizető paraszt. Ezek gyermekei. Hátul a sötétből egy bosnyák rém ter-

jeszti előre csontkarját és Hunnia kezéből az utolsó falat kenyeret készül kivenni. Méltóztassék az érmet nekem adni.

Hignazio Elfi. (Ghirlandajo jelmezében.) Per bacco, gyermekes kísérlet! Hol itt az éhenhalással járó kékes-szürke testszin?

Sommsich. Bocsánat, én már gyermek nem vagyok. Kísérletem sem lehet gyermekes.

Elfy. Ön ha vecchio is, de nem Palma. Vagy ha az is, olyan, mely sub pondere non crescit. (Sommsich e vas logika durungjától homlokon találva, a Szilágyi Dezső hasára ájul.) Gyermekes kísérlet ép azért, mert öreges, mert enyhe. Hogy meri ön a mai állapotok allegóriáját félhomályosan rajzolni? Az én színeim viritó halvány zöldek ott is, hol az arcz nyegle pirját fitogtatja a Diachino iskolája. A kép gondolata ugyanaz, amely előttem pingált uré. Nálam is Hunnia szomorkodva, csüggetegen ül, körülötte a kivándorló tót és a rimánkodó adófizető, hátul meg a bosnyák kar. De nincs színe! Meg fognak borzadásukban jagedni. (Leleplezi a képet.) Látják?

Az elnök. Semmitsem lehet látni.

Elfy. Épen ez a nagy művészet a színézésben. Mily eleven e halál!

Tisza Kálmán. (Lotz hálóköntösében.) Ne tessék se sötéten, se félhomályosan festeni. Utánozzuk a világításban a valóságost, a természetest. (Leleplezi a képet.) Az én képemen is azok az alakok szerepelnek, akik a többi kolléga művein láthatók. De az én Hunniám nem az az elhagyott, összeroskadt banya, mint az Elfy úr képén, se a Sommsich szende, bánatos deklamátora, hanem egy tagba szakadt, jól megtermett dajka, akinek homlokán gyöngyözik ugyan a keserves napi munka után a verejték, de hát látni róla, hogy még győzi. Az én adófizetőm vállát is nyomja a zsák, melyet hord, de az oldalzsebéből egy sódar látszik ki. Ami meg a tótot illeti, az én tótom nem megy Amerikába, hanem jön onnan, egy kissé megviselve, de friss egészségben és némi megtakarítással. Az a bosnyák kar pedig csak a kuglófot veszi ki az én Hunniám kezéből, de a másik kezében még egy jókora darab cigánypecsenyét tart. Világításom kissé felhős ugyan, de nem egészen szürke.

(A jury visszahuzódik és többséggel odaitéli az első érmet Tisza Kálmánnak.)

Apró hírek.

△ **Mióta Paulert** úgy megéljenezte az egész ellenzék, a szélbal és habarék felbomlása napról napra várható. Tisza Kálmánnak csak egy antiszmita beszédet kell mondani és Tiszapárti lesz az egész tisztelt ház.

‡ **A fővárosi tanács** az iskolák falaira »erkölcs- és szivnemesítő« felirásokat fog alkalmaztatni. Ez igen szép dolog; és mily megható jelenetek forrása lesz: mikor a kicsiké iskolából jövet el fogják szavalhatniama »erkölcs- és szivnemesítő« históriákat azoknak a barátságos, vendégszerető néniknek, akik az iskola közvetlen közelében — concedálódnak.

Decamerone.

— Száz novella az írói és művészi tulajdonjog fölötti törvényjavaslatához. —

I. **A szerzői jog átruházása másra.** E czikelyekhez még a következők volnának csatolandók:

a) Ha egy költő valamelyik művében nyilvánosan kijelenti, hogy: »Tied vagyok, tied hazám stb.« vagy: »Hazámé e dal, mert hazámnak zengettem« stb., akkor az illető mű tulajdonjoga az államot illeti s a nagy. kir. pénzügyminiszter aktívái közé igdatandó.

b) Ha valamely könyv a szerző által valakinek ajánlva van, tulajdonjoga ezen valakit, nem pedig a szerzőt s annak jogutódait illeti.

c) A »Flóri könyve« természetesen a Flórié s más ily című könyvek is e szerint ítélendők meg.

d) Ha szerző előszavában egyenesen kijelenti, hogy »Ha sikerült tisztelt olvasóimat meggyőzni nézeteim helyességéről, ez munkám legkedvesebb jutalmát fogja képezni«, vagy máseffélt, akkor anyagi haszonra jogot nem tarthat, quia volenti non fit injuria.

II. **A jogtalan eltulajdonítás.** Ez ellen a törvény védelme a szerző élete hosszaiig s azontul 30 évig tart. Ehhez megjegyzendő:

a) Hogy ez kétféle mértékkel mér s a csekélyebb tehetségű írókat megkárosítja, mert a nagy klasszikusok örökké élnek, így tehát sohasem szabad műveiket utánnyomni.

b) A szerző halála után megjelent művek oltalma szerző elhunytától számítva 30 évig tart. De hátha a halála után megjelent művet még élete folytán utánnyomja valaki?

c) A jogtalan eltulajdonításnak még egy ellenképe is van, melyről a törvény nem emlékezik meg, t. i. a jogtalan odatulajdonítás. Ha például valamely élczlap egy koholt régészeti tanulmány elé odairja hogy: »Irta Pulszky Ferencz«, a szerkesztőségnek ez a nyílt bevallása folytán nem-e Pulszkyt illeti e cikk tulajdonjoga?

d) Az eltulajdonított írói műért az eltulajdonító a szerzőnek csak ama műből huzott nyeresége arányában tartozik kárpótlással. De ebből az következik, hogy ha nem nyer rajta, hanem veszít, őt a szerző e veszteséget szintén tartozik kárpótolni.

e) A törvény nem tesz említést egy igen gyakori utánnyomásról, t. i. mikor a szedőgyerek kefelevonatókat készít. Ezen égbekiáltó merénylet külön pótczikelyt követel.

f) Kié az írói tulajdonjog oly műveknél, melyek ugyanazon kategóriába tartoznak, mint »A navarrai királynő meséi« Scribe-től?

III. **A zenei művek oltalma.** Erre nézve néhány igen fontos pontot nélkülözünk, és pedig:

a) A népdalok szabad zsákmányul vannak hagyva, holott érettek a fölhasználónak bizonyos összeget köllene befizetni a népbankba.

b) Az operák nyilvános füttyülése s a madársipládák is szabályozásra szorulnak.

c) Ha meg van engedve, hogy valamely nagyobb mű egyes részeit bárki szabadon előadhassa, előadhatja az egészet is, ha valamennyinek egyes részeit reprodukálja.

d) Jogtalan előadásoknál a bona fides esetében a bitorló csak tényleges nyeresége erejéig vonható felelősségre. E czikely a »Próféta« operát a törvényen kívül helyezi, mert így a mely színháznak jó Fidese (bona fides) van, az azt büntetlenül előadhatja s csak a rossz Fides (mala fides) esetében kell ettől tartózkodnia.

IV. Képzőművészeti tárgyak.

a) Ezekre nézve az oltalom teljesen elégtelen; mert tegyük, hogy valaki tizszer lemásolja s elárúsítja Munkácsy Krisztusképét, a törvényszék a szakértőket összehíván, ezek ki fogják jelenteni, hogy e másolatokat még csak távolról sem lehet összehasonlítani az eredetivel. Ha pedig ez áll, akkor büntény nincsen.

V. **Elévülés.** A panaszjog három évig van csak főtartva. Erre nézve megjegyzendő, hogy ez nem állhat elégiák utánnyomásáról is, mert az elégiáknak panaszjoga örökké tart. A »Borsszem Jankó« kodifikátorai.

Tönődések.

Seiffensteiner Solomontól.

— Irigylek az otódaimat! Menyi dolgot adják nekünk a régiék. Nem jözzük sínálni ülég monoment, képsarnok etczetra. A mienk fióknak nem lesz semmi dolog. A mienk korszaknak nem kül monoment.

— Aztot értek, hoid a herr fűn Mezái hallja nagyot, mikar beszéli a herr fűn Tisza exelencz. De hoid lehet nadjot hallani, mikar beszéli például a Pauler exelencz? — aztat nem értek.

— Sadalkozák azon rajta, hoid a herr fűn Helfi ozt állítja, hoid ü van olejan bozgó katoligás, mint a herr fűn Miehl kanonok oraság. Tonálok ezt naidon természetes, mert a herr fűn Miehl van csak véletlenül katoligás, a herr fűn Helfi pedig megjözzü-désbül.

— A Fenyvesi oraság a mult szombati országjölésben elenezte a vasárnapi ülést; pedig valásos embernek meg kel ülni az önnepet.

— Én nem is sodalkozom azon rajta magamat hojd a heves medjebeliék oljan najd hohót csapták. Nem szabad elfelejteni, hojd az Heves és nem Békés medje.

— No, sak hoid beüsmerte maga is a Verhajvaj oraság, hoid szomjazza zsidó vérre, mert ógy nyilatkozta az országjölésben: sajnálja hoid nincsbenne.

— Alhírnek bizonyolt a békés-jolai zsidó merénylet. Minjárt is gandaltam eztet. Mert ha edj zsidó merényletet akarja elküvetni, aztat nem a Békés-Jolán, hanem a Verhajvaj Jolán követi el.

ESZLÁRI PAS-DE-DEUX.

*Mezei. Smá Jiszróol! Pauler mámi!
Kár már kendnek tánczot járni.
Míg kelmed a kankánt járja,
Elbukhatik Juszti lánya.*

*Pauler mámi. Népszerűség hajahaj!
Juszti baja kutya baj.
Félre zsidó! Húzd cigány!
Most mulatok igazán.*

Flóra-epigrammák.

Elrekedés egy kívül rekedt lantos viléz a régi regementből. —

Erdő szépe valál, . . . elpusztul végre az erdő,
Am a ki szép volt benn, szép az örökre nekünk.

»Tündérnyjak.« Az ujjak ujak már, ánde a tündér,
(Mert tündér) ugyanaz, s meg csak azért nem ujul.

Dezdemonát megölé a mór. Nem is ösmére téged.

Máskép más képmást nyujtana jelleme most.

*

Nem csoda, Rómeo hogy nem tudta: pacsirta-e, mit hall,
Vagy csalogány? Te valál . . . s ámulatunk ugyanaz.

*

»Menj zárdába!« kiált Hamlet. Mit? Flóra apácza?
Akkor a pácza dukál néki tanácsaiért.

*

Mert »Negyedik László« (Dobsáét), tartani tudat:
Mint László tartó hordj amazon-koszort.

*

Értsd Bánk fájdalmát! Gertruddá válni Melindát
Látta idő folytán. Ez legerős tragikum.

*

Ha skót Mária nem voltál, dicséret ez is rád,
Hisz »hirinél« nem »jobb«, a kinek a hire jó.

*

Perotti betegeskedik. A »Kameléus férfi« utolsó felvoná-
sát játszsza.

ORSZÁGGYÜLESI NIPPEK.

Horváth Gyula.

Zsigmond Vil.

Németh Berzi.

Szilágyi B.

Kiss Miklós.

Eötvös Károly.

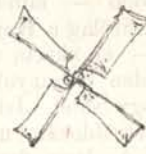
Szilágyi Virgü.

Simonyi Ioán.

Thaly Kilm.

Grünwald Béla.

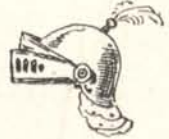
Ónody Géza.

Tibád Antal.

Didocay.

Rohonczy Gida.

Königsmayer.

Szalay Imre.

Mocsány L.

Darányi.

Walrmann M.

Szilágyi D.

Siskovits T.

Plachy T.

Horváth L.

Kőrösi S.

Fenyvesi Franczi.

Lukács B.

Szilgy L.

Bicskey K.

Mield.

(Folytatása lesz még ennek.)

KATHEDRA: BOLESSESEGEK

— A megváltó az ő életének 30-ik évében, azaz K. u. 35-ben feszítettett keresztre.

— Ha azt akarjuk, hogy egy almából négy ember jóllakjék, szükséges azt négy felé vágnunk.

— Rákóczy nagyon jól tudta, hogy ő a második Kossuth Lajos.

— Sajnovics, ferenczrendi csillagász, beutazta csillagászati szempontból Laplandot; s itt kutatásai közben az égbolton fedezte föl a magyar nyelv rokonságát a finnel.

— Kossuth elásván a koronát, a sróf kitágult s azért áll ferdén rajta a kereszt.

— Téli görög grammatikája utolsó lapjain megvan Szt. István azon okmánya, a melyben a veszprémvölgyi apáczákat görögül alapítá.

— Halabori Bertalan hussita pap 1308-ban irta le a Döbrentei codex-et. Codex azon irott könyv, mely a könyv feltalálása előtt iratott.

— Klopstock »Messiás«-ának 12 első énekét Tárkányi, a ki lefordította, valószínűleg át is olvasta.

— Eger ostrománál a szakadozó bástyákon a férfiak éjjel, karöltve a nőkkel, a réseket betömöködték.

— Ázsiában bújában terem a növényzet.

— Olaszország ezelőtt több királyságból állott; most már csak egyes számban lehet beszélni róluk.

IRODALOM.

Írói és művészi tulajdonjog.

Öröm-cantate.

Hála-hála-hála!
 Hajunk minden szála
 Gyönyörtül feláll a
 Jó hír hallatára,
 Hogy már valahára,
 Szép Hungáriába
 Nem Csáky szalmája
 Lesz külföld munkája,
 Hanem honorálva,
 Mint már rég dukálna.

Daudet,
 Dumas,
 Zola,
 Henry Grèville,
 Spielhagen,
 Montépin,

saját és egyéb
 lefordított, de
 nem díjazott
 társaik nevé-
 ben.

*

Tek. Borsszem Jankó urnak.

Minő gyalázat!

Azt halljuk, törvényt merészelnék hozni az írói és művészi tulajdonjogról, még pedig a mi rovásunkra.

Hát elfelejtették-e, hogy az összes tudomány csak egy bölcseséget hozott létre s ez összes bölcsesség egy mondatba dilaálható: »la propriété c'est le vol?«

Anaïgner I.
 Révachy testvérek.
 Ingrimm G.
 magyar regénykiadók.

*

Ha kevesebb lesz az import, tán itthon is fognak olvasni.

Nemcsak Németországon.

Meg az egész világon.

Jókai.

*

Tisztelt szerkesztő ur!

Egy vitás kérdés:

Szép kedvesem van.

De plagizálják.

Miután a kedves a másik kedvesnek tulajdona, s én művész vagyok, bepörölhetem-e majd a művészi tulajdonjogról szóló új törvény alapján a plagzátorokat?

Választ kér

Stimmely Clavigo
 zongorahangoló.

*

Ó tempora!

Én a magam költségén adtam ki a munkáimat.

Úgy sem kellett Magyarországon az eredeti sem.

És most a fordításért is fizet Hunnia!

Hál' isten, hogy így haladtunk.

Könnyebben esik csontjainknak a széphalmi hant.

Kazinczy Ferencz, s. k.

volt magyar író, a ki a honorárium
 szót csak a lexiconból ismerte.

„Vakulj magyar!“

— Semita-antisemita variációk a békés-gyulai eset fölött. —

„Függetlenség.“

Tisza-Eszlár új kiadásban.

A sakterek vérszomjazó fanatizmusa nem elégszik meg Solymosi Eszter ártatlanul kiontott vérével. Ujabb áldozatot kíván. Föltétlenül megbízható b.-gyulai levelezőnk arról értesít bennünket, hogy az ott lakó Krupicska szabómester 4 éves leánykáját egy rőthaju, vad szakálu zsidó — minden kétséget kizárólag a Kagal bérencze — el akarta rabolni, minden bizonynal a végből, hogy sötét Jehová-jának véráldozatot mutasson be. A lány fitestvérei ez egyszer megakadályozták az újabb rémtettet. De már a pusztá merényletből is kiviláglik a semitaság határtalan vakmerősége, vérszomjas kegyetlensége és vérfagyasztó fanatizmusának kajánul szívásajdító kebelhur tépetéseit.

„Egyenlőség.“

Tisza-Eszlár új kiadásban.

Az Istóczy-had vért-szomjazó vak gyűlölete nem elégszik meg Solymossy Eszter ártatlanul kiontott vérével. Ujabb áldozatot kíván. Föltétlenül megbízható b.-gyulai levelezőnk arról értesít bennünket, hogy az ott lakó Krupicska szabómester 4 éves leánykáját egy rőthaju vad szakálu antisemita — minden kétséget kizárólag Önody bérencze — el akarta rabolni, minden bizonynal a végből, hogy az iszonyu büntettet ismert minták nyomán a zsidókra ráfoghassák. A lány fitestvérei ez egyszer megakadályozták a rémtettet. De már a pusztá merényletből is kiviláglik a Verhovay-banda határtalan vakmerősége, vérszomjas örültsége és semmitől viszza nem riadó kegyetlensége.

Dr. Hombár Mihály védbeszédeiből.

— Én, tekintetes k. törvényszék, kénytelen vagyok mindenekelőtt a budapesti fenytő törvényszék joghatósága ellen illetékességi kifogást tenni, mert védezcsem Nyári Lőrincz vád alá helyezése iránt nem az e. f. tek. kir. Törvényszék illetékes immár, hanem a leg f ő b b I t é l ő s z é k, amennyiben gutaütés következtében védezcsem e hó 3-án a tulvilágba költözött, ahol is neki immár az idéző végzés perrendszerűleg nem kézbesíthető.

— Nem tagadom, tek. törvényszék, hogy védezcsem fölbontotta a főnökéhez czimzett pénzes levelet, amely alkalommal 2 darab százasbankó valahogyan elkallódhatott; de kérem azt az általános emberi gyarolóságot, a kíváncsiságot enyhítő körülményül betudni és őt csupán a levéltitek megsértésének vétségében mondani bűnösnek.

— Védezcsem Meleg Boldizsár nem vett cselekvő részt a verekedésben, sőt elsőrendű vádlottól akkora arculütést kapott, hogy még most is az arcán hordja hivatkozott I. r. vádlott tenyerének hiteles másolatát.

MOKÁNY BERCZI

a dombszögi kaszinóban.

Kampecz!
Oda jaz én hajdani dicsőségem!

A' mmaji magyar gyeneráció mellett kezdem magamot mévelt nímeknek érzeni. Csak ugy émelyedek a magam finumságátul, s kéredzkedik belüllem kifele jebbe a snasz nyilvánosságba.

De meg a hajdani erő is ágaskodik bennem. Hej, hová is lett az ősi dulakodás! Bejértük mink akkor e' kkis parázs verekedéssel, aki ma bejillene csatának. De oszt, ha

kijálltunk duélumba, nem nízük a kardot vakaró vassnak, hogy az e' mmás ábrázattárul lesikájjuk a szígyent — mög gyujtófás toknak a pisztolyt, hogy aszongya: nesze tűz, tessén rágyújtani! Hanem magja vót annak a sütögető fegyvernek!

Nincs má virtus, csak pofozkodás.

Kehes az magyar társadalom, kilódult az nőmös utjából.

Mondok, neki düllyeszkedek, hogy vissza zökkensem a régi sáros bár, de mégse piszkos kerékvágásba. Oktatni jakarom a tejföls száju honatya külköket, meg azokat az újságdaráló kisbéreseket; kijadok egy nem nímébül kodifikált, hanem a saját uri jóvoltombul, gavalléros magyarsággal nyélbe sütött munkát, akit a Kontra Franczi skriba gyereknek sziveskedek maj az tollába diktányi. Czime léssen:

UJ MAGYAR
DISZES TÁRSALKODÓ.

hogy a szittya embörség megest helyre álljon.

Arra ja sok likas bordájú interbőfögsre: hun jártam annyi idő jóta? — oda bököm az választ a

„Czu tumm!“

kalendáriumba, akit annak az olvasztékos nímét Kraxlinak a könyörgésre bokretáztam föl szárazon-vizen szörzött kalandos rugaczkodásajimmal.

Maj csak ott szállaltatom mög az ragyogó esöndest.

Diák ismeretek tára.

Terjeszti: Bukovay Absentius.

— Lefözött a multkor egy sémi czimbora. Csupa mókából kezdtem én is antiszimatolni a Héderváry Jakabbal, akinek akkora disznaja volt a ferbliben, hogy Kőbányán se akadna párja. »Nem használ nektek a körösztviz« — mondok Ónodyval — »mert nem a vallás, de a faj!« Azután azt is mondtam, hogy még a keresztvizet kóstolt zsidók közt se ismerek egyetlen böcsületes embert se. A Héderváry Jakob szörnyen dühös lett.

»Nem ismersz egyet se?« vágja vissza. »Nem én!« mondok. Feleli ő: »No hát ott van... Jézus Krisztus!«

— A td. m. filozopterben csak a »leccke« tartja a szuszt. Ez az a kondició sine qua non.

— A »jogász-i fju s á g« még mindig ficzkádozik. Egyet akar lenni. Nem tudom, nem alakulna-e meg hamarabb holmi magunk forma egyéneknek való jogász-veteránok snasz-segelyző és temetkezési egylete?

— Nagy lelki örömmel látom az újságokból, hogy 200 takarekpénztári direktor tart most konferenciát. Kétszáz spórkassza! Ennyi takarékoság lévén még drága hazánkban, ezentul nyugodt lélekkel pump- és lumpulhatok.

— Más a szivarszívás, más meg a szivarszivattyúzás. Mert csak akkor szívhatok, ha szivattyúzok. (Pumpra értem.)

— Nem is volna csoda, ha a szivar nálam explodálna, mert hiszen »puff!«-ra veszem.

— Röviden szeretek irni az öregemnek. Ma megeresztettem a következő spártai levelet: »Kedves apám! A vizgák miatt csak ritkán s keveset írhatok. Küldj 50 frtot. Közlebb többet. Fiad Abszi.« Jött is erre nyomban válasz: »Kedves fiam! Nekem sincs érkezésem, tehát csak 20 frtot küldök. Közlebb kevesebbet. Apád János.«

— Beszédül hozzánk azuj Szidonba az Arisztotabelesz, a sémi döögöncz. Közrevesszük. Hát ha teltet a kapu alatti praxisból? Azt mondja, hogy a táskája lajder nincs oedemában, ami alatt azt értette, hogy nincs megdagadva. Hát dagasszuk, hogy essék tultengésbe. Meg is írta valamennyiünk pugiillárisának a recipét, amely voltaképen »vizi« repertum. Szól pedig (csöndesen) eképen:

Rp. Infusionis malatae
flaska 4.

Bevendő 32 ostya mellett. Misce, divide in dos. aequ.
D. S. No. 4 für et czupaszz quantum satis ut f. czukassza.

Dr. Arisztotabelesz.

ICLOPEDIA.

Alázat: ülő fürdő. — Barátnő: apáca. — Fejedlem: tej. — Farag: tunika (ad notam: füveg.) Honfoglaló: adóvégrehajtó. — Hagyma: örökség. — Testvér: korbács.

TUDOMÁNY.

Tedvesz Fojdó bácsi;
A mamánat jál a »Toszoju.« Azt szejetem én ledjobban olvasni, pelsze czat a »Tisz Lap« után. De azt a »Toszojut« azél szejetem, melt a Szana bácsi tőlem isz tőzöl vejszet med asthetitai éltetesz. Egyit pajtászom a Leviczty Gyula diczéli benne az Endlődi Szándójtát, az med majd visszadiczéli, én med ötet madasztalom, azután őt med endemet. Majd medláját az öledebb ijó báczit, hogy mi nem hagyjut maduntat. Hogy isz mondja papa a »Nemzet«-lől? — »Van netünt ojdandumunt.« No, van minetünt isz. A mi jelszavunt: nincz tetintély! Azt ilja a Gyula balátom abban a czittben: »Arany költeményei megmutatták nekünk, hogy már a tőkélyhez közel álló nyelvünk van. Most még csak a tisztítás és finomítás munkája vár nyelvünkre. Ezt Endrődi már megkezde.«

Ugy bizony! Mál mi medtezdtt. Épen moszt van a tollam alatt egy elősz támadászom Hunfalvy, Budenz és Bajna báczit ellen a magyalot ejedetéje nézve. Melt én Vámbélszta vagyot. Czát ujat mindid, ész le a tetintélyel!

A Szopenhauei bácsi »Pajalipomena« muntáját fojditom le moszt a latin gyatojlatot tőzött, lopva. Tejeszem a magyal jelentészét ennet a zenei tifejezészet: »eine Note kurz abstossen.« Azt mondja Balladi Mólicz bácsi a nagy szótáljában a 25. l. hogy: »valamely jegyzéket röviden elintézni.« Hát a diplomácia ész a denegál bassus ugyanegy tudomány? Attoj hát az Ejtél bácsi isz lehet tülügymisztel, Andlászy Gyula bácsi isz muzitusz! Hát nem idaz?

Hogy fojdatom a szótált, tejeszem benne ezt, hogy »lő.« Hát benne szinczen! Mál moszt szejetném tudni, a Mólicz bácsi hogy lőhetted med azt a nagy batot a »jegyzéttel«, ha nem isz tud lőni?

Mile pedid Volf bácsi eltészül az ő szótálával, addid mál Endlődi bácsi ugy tiffinomitotta a magyal nyelvet, hogy majd lá sze lehet iszmelni. Mál moszt én hogy folytaszszam muntásszadomat?

Amivel majadot, Fojdó bácsi tezeit czótólva,
hú tisz ojvaszója

VIGYÁZÓ LACZI.

SODABOGARAK.

— A „Függetlenség“ november 20-ik sz. —

»Negyvennyolcz óráig havazott e hó 14-én Duna-Szerdahelyen. (Boldog szerdahelyiek, kiknél 48 óráig tart egy nap!)

— Vidéki Sainte-Beuve. —

(A »Szentés és vidéke« legujabb számából.)

Vasárnap színre került, egy régi, de örökké élő, melyhez hasonlót keveset irtak, kitűnő énekes színmű (*kecses in-versio!*) »A szökött katoná«. Lengyel József a szintársulat művezetője s népszínmű énekes, kit már említünk, csinos hangjával s rutinírt játékaival »Gergely« czimszerepben, hol megrikatá, hol meg fölvidítá a jelenlevő szép számú közönséget. Megmutatta, hogy sirva vigad a magyar. »Korpádiné« Dalmainé, a falusi kovácsné élethűen adta, különösen a III-ik felvonásban a komicai (*már miért nem comikai?*) oldalt igen jól találta. Hollósiné »Gr. Monti«-né Kamillában a közönség figyelmét egészen magára vonta, ügyes játékaival és correct rutinírozott mozdulataival megmutatta, hogy a szószeres (*mérténnyitegyszóban?*) értelmében színesznő; nemkülönbén Nagy »Gróf Monti,« megmutatá, (*de sok mutogatás!*) hogy a drámai ugy mint a comical szerepekben tökéletesen megállja helyét. Veszprémi »Völgyi ezredes« csinos alakjával és játékaival élethű ezredest állított élénk (*mennyi élethűség egy czikben!*) Győriné »Julcsa« kis szerepében is igyekezett a darab előmenetelét elősegíteni; nemkülönbén Bodnár »Pista,« kovácsinast élethűen (*már megint!*) adta, csak arra figyelmeztetjük, hogy ne mindig a karzatnak igyekezzék játszani. Keddén színre kerül: »Egy jó madár« énekes vigjáték, a jelenlevő szép számú közönség (*az a kérdés: a szépszámu közönség mindig jelenlevő-e, vagy a jelenlevő közönség száma mindig szép-e, vagy a jelenlevő szép szám mindig közönség-e?*) elégedetten távozott, és ezzel a bérlet bevégződött. »Nők az alkotmányban« Dalmainé Julia asszony javára, szép számú közönség (*hát a jelenlevő hová lett?*) előtt. A jutalmazandó »Krisztina« szerepében az ország bármely színpadán is bemutatathatja magát, az uralkodni vágyó nőt igen élethűen adta. (*Ó, örök hűség!*) Hollósiné »Cseleiné« ez alkalommal ismét remekelt különösen a nevető jelenést kifogástalanul adta. (*No lám!*) A jutalmazandó méltán megérdemelte a jelen volt szépszámu közönség (*ahá, megkerült már!*) pártfogását. Továbbá megjött (*hát eddig ki jelent meg?*) a kit oly epedve várunk, a népszínmű énekesnő. »Jakabfiné Krecsányi Katicza« és »L. Krecsányi Flóra,« hisszük hogy a közönség igényeinek a jelenlevő társulat tökéletesen megfog felelni. (*Távollevő erre ugy is képtelen.*)

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

Rb. A hang az igazi; de egy

kis elmésség is jölesett volna. —

T. S. Igy nem sokan értenék,

amugy meg nagyon olesó. De

sokan rosz néven is vennék, hogy

e derék öröklagyóhoz az Abszi gyerek törülje oda az ő éles száját. — N. M. Tuskóra finom penge. Ne is neveljük nagyra az ipsét. Különbén félretettük. Kissé »meggorombásitva« tán a jövő számba bele cselekedjük. — F. D. Megfordítva nem jobb lenne? — Mtr. Nehánya megfelel. — Ignd. Verséből kimentjük ez emlékezetre méltó sorokat:

Töltött még a csibe is —

Ó, a való is hamis!

W. M. Hasznát vesszük. Azok a vidéki gyulaipálok nagyon mulatságosak. — Tpn. A kis M. nem szándéktalanul mondta azt a szót; el is értették. — K. J. Besoroztuk. — K. S. A »Café central« fülkéje ugy látszik termékenyítő. Szivesen vettük. Hat évi hallgatásról azonban nincs tudomásunk. Legfőlebb hat *haviról*. Vagy lapsus calembourgi? — Digitalis. A javából való; de kérjük ezentul, bár máskülönbén nem szeretjük, irjon egyoldalulag. — R. E. Mindig lelünk az ön küldeményében néhány aczélas szemet. — D. S. Nagyobbrézt megjelen. — Cmtr. Nem elég fura. Ehhez hasonló jelent meg lapunkban a multkor. Abból megítheti, milyest kívánunk. — Több kéziratról a jövő számban.

Felelős szerkesztő: CSICSERI BORS.